

Overslag taget Hensyn til Renten af en Reservefond ved Theatret; men medens vi regnede over paa den Rente og fik den fastsat i Betænkningen, forsvandt Reservefonden mellem Hænderne paa Regjeringen, og for saavidt det indvirker paa vor Opstilling af Regnskabet, at man ved 2den Behandling af Tillægsbevillingsloven kommer til den Anstuelse at Reservefonden er forsvunden, saaledes at det ikke er sandsynligt, at den nuværende ærede Minister faar nogen Rente i det kommende Theatersaar deraf, saa er det muligt, at dette maa faae nogen Indflydelse paa Tilskuddets Størrelse, forsaavidt vor øvrige Opstilling skal fastholdes. Men, som sagt, Alt dette forstyrrer ikke de Principer, hvormed Meritallet, saalænge vi endnu have Theatret som Statsinstitution, ønsker, at vi skulde gaa ind i det nye Afsnit af Theatrets Liv, hvad jeg fremdeles vil tillade mig at kalde det. Naar den meget ærede Minister nævner de forskjellige Indvendinger mod Budgettet og deriblandt ogsaa den, at han i Begyndelsen af næste Theatersaar vilde have tre døde Maaneder, hvor han ingen Indtægt havde paa samme Tid, som han maatte have 52,000 Rd. i Behold ved Begyndelsen af Theatersaaret, saa tror jeg ikke, den Beregning er rigtig. For det Første vil Ministeren ikke faae 3 døde Maaneder, thi saavidt jeg kan forstaa, vil han naturligtvis lade spille ialtsald en Maaned udover den sædvanlige Tid, forat søge Dækning for en Del af de Tab, Theaterskassen har haft ved ikke at kunne begynde Forestillingerne før omtrent medio October; det anser jeg for at være in confesso mellem Ministeren og Thinget efter de Forhandlinger, der førtes her ifjor om Theaterbygningen. Derved vil den ærede Minister altsaa kun faae to døde Maaneder, men dernæst er det jo ikke saa, at man tidligere har haft til Raadighed saadanne rebe Kapitaler, som man skulde bruge i de døde Maaneder. Man har haft en Klausul i Loven, som sagde, at man kunde i Tilfælde af Betyrl optage et Laan mod Tilbagebetaling i kort Tid, altsaa et Laan paa den Indtægt, der kom saa rigeligt ind om Efteraaret. Paa den Maade har man hjulpet sig ved Theatret mange Gange før, saaledes som Regnskaberne udvise. Dernæst talte den ærede Minister om, at han maatte forhøje sit Budget med større Lønninger, og at dette vilde foranledige en Tillægsbevilling. Jeg skal dog bemærke, at den meget ærede Minister maa, inden han træder sig til at forlange en Tillægsbevilling, nøie overveie de Overslag, de Beregninger, de Forudsætninger, som ligge til Grund for de Bevillinger, der ere givne, og iagttage deres bindende Kraft for Theatrets Drift i det følgende Theatersaar, inden han stoler paa at faae sine Fornødenheder tilfredsstillende gennem en Tillægsbevilling. I et saadant Sovedspørgsmaal som i alle andre Sovedspørgsmaal gjælder det, at, naar en Minister ikke tør gaa ind paa den Bevilling, som bydes til For-

valtningen af en Administrationsgren, saa maa han, dersom han ikke kan faae den forhøjet, vove den midlertidige Dækning paa sin egen Risiko, da det dog ikke er vist, at han vil faae godkendt den af den bevilgende Myndighed. De almindelige Udtalelser, som den ærede Minister kom med, skal jeg blot møde med disse almindelige Betragtninger fra min Side. Jeg skal ikke opholde mig længere ved Theaterpørgsmaalet, som jeg forøvrigt havde troet, at vi kunde komme noget lettere over, da vi jo, som sagt, om kort Tid ville faae det for til mere udførlig Behandling, navnlig fra en vis Side. Med Hensyn til Vaishushjets Stilling da er der jo atter her fremsat den Betragtning — dog ikke som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) ganske rigtig bemærkede, positivt fremsat som Ministerens egen Opsættelse, men mere som den Tradition, som han mente, man havde levet sig ind i i Regjeringen — at dette offentlige Institut, som staar under Statens Forsorg, og som er Statens og ingen Andens Eiendom, skulde en Borger og to Embedsmænd paa Embeds Vegne kunne stalle og valte med efter deres egen Tilbøjelighed under Ministerens Tilsyn i nogle Tilfælde og uden dette Tilsyn i andre Tilfælde, uden at det vedkom Nogen, i alt Fald ikke Lovgivningsmagten, hvor godt eller hvor galt man udfører dette Øvern. Dette er en ganske mærkvaerdig Betragtning af Reglerne for Forvaltningen af Statens offentlige Formue. Eller bevis, at Vaishushjet ikke er Statens Eiendom. Lad Nogen komme med Skjøde paa disse Eiendomme og bevise, at det ikke er Statens. Et Exempel paa, hvorledes man forvalter saadanne Eiendomme efter disse Regler, har jeg tidligere pointeret, da jeg omtalte, hvorledes man underhaanden har bortforpagtet Apothekerprivilegiet, hvilket efter den høitærede Ministers Udsagn jo ogsaa tidligere er stet under Justitsministeriet. Dersom vi ansatte denne Forpagtning til 10,000 Rd. istedetfor til 1000 Rd. om Aaret plus de Smaating, som efter Kontrakten kommer til — hvad man vistnok meget vel kunde gjøre, og hvad jeg nu vil forudsætte, at man kan gjøre — og naar man baserer Beregningen paa, at det er to yngre Mænd, som faae Forpagtningen, samt naar man gaar ud fra, at den yngste af disse to Mænd er i en Alder af 30 Aar, saa tror jeg, at den Sum, som derved er givet til Private, vilde anvendt efter Livrente- og Forsørgelsesanstaltens Tabeller, naar man gaar ud fra en Alder af 65 Aar for den længstlevende, andrage omtrent 300,000 Rd. Dette er uregtelig et glimrende Exempel paa, hvorledes man kan forvalte en offentlig Formue, som man siger, at det ikke kommer os ved, hvorledes den forvaltes. Jeg vil spørge, hvormange fader- og moderløse Børn vilde ikke i Fremtiden have kunnet været opragne paa en anden Maade, dersom man havde bortforpagtet dette Privilegium ved offentlig Auktion.